

„Братъ и майка да забравя,
„Да приема чуждо име!
Недѣй, братко, ти оставя (2)
„Мойто име да загине!

Д. Митевъ.

Хубаво си, моя горо,
Миришешъ на младостъ,
Не вселявашъ въ сърдцата ни
Само скърбъ и жалость:
Който веднажъ те погледа,
Той вѣчно жалѣе,
Че не може подъ твоитѣ
Сѣнки да истлѣе,
Ако то стане нужда
Вечъ да те забрави.
Хубаво си моя горо,
Миришешъ на младостъ,
Но вселявашъ въ сърдца ни
Само скърбъ и жалость:
Твоитѣ буки и джбове,
Твоитѣ шуми гжети,
И цвѣтята и водитѣ,
И агнета тлъсти,
И божура и трѣвитѣ
И твойта прохлада
Сичко казвамъ по нѣкогажъ
Като крушумъ пада
На сърдцето, което е
Сѣкогашъ готово